

"שמעו ותחי נפשכם"

העורך: הרב יצחק עידו וובר ארליך שליט"א

מתורתו של הגאון הצדיק רבי משה וובר זיע"א

גליון מס' 887

פרשת כי תבא כ"א אלול תשע"ח - נא לא לעיין בעלון בשעת התפילה ובקריאת התורה

ח"י אדר תש"ס - ח"י אדר תשע"ח
ח"י שנים להסתלקותו של הגה"צ המשפיע רבי משה וובר זיע"א

מאמרותיו

וידוי על מעשינו הטובים

"נצטוינו להתודות לפני השם ברוך הוא ולהגיד בפינו בבית מקדשו - שהוצאנו חוקי המעשרות והתרומות מתבואתינו ומפירותינו ושלא נשאיר כלום מהם ברשותינו, וזה נקרא "מצות וידוי מעשר". (ספר החינוך)

לכאורה אינו מובן: למה קוראים לקריאת הפרשה הזאת שאומר בה האדם "לא עברתי ממצותיך... עשיתי ככל אשר צויתני", בשם וידוי? (עיין בתוספות יו"ט במסכת מעשר שני פרק ה' משנה י', מה שמביא בשם הספורנו בענין זה). ניתן לתרץ קושיא זו על דרך הפשט, על פי המבואר המשך בעמוד הבא

מבט לאירועי השבוע

להחמיא לשבח ולעודד

מצויים אנו עמוק בתוך חודש אלול. בתקופה זו שאנו מצויים בה לערוך חשבון נפש נוקב בנוגע לכל מעשינו בשנה החולפת, עלינו לשקול בין השאר כמה מילים טובות השמענו לאנשים הסובבים אותנו? רגילים אנו לתבוע מבני משפחתנו שיספקו בשלימות את רצוננו, וכאשר נדמה לנו שהם לא ממלאים בשלימות את המטלות שהיטלנו עליהם, הם מקבלים מאיתנו במקרה הטוב מטח של מילים קשות, ובמקרה הגרוע יותר - גידופים ודברי נאצה. וכאן המקום לשאול: מדוע אנו כל כך בטוחים שהם חייבים לצייט לנו כחיילים שממלאים את פקודות מפקדם? ובכלל, האם אנו ממלאים את מבוקשם באותה ההתלהבות כפי שאנו תובעים שהם יעשו עבורנו?! וכאשר הם כן מבצעים את המשימה, האם אנו מודים ומעניקים להם מילים חמות עבור פועלם או שאנו מקבלים כמובן מאליו את מה שביצעו?! שאלות נוקבות אלו צריכות לנקר במוחנו **בחודש הרחמים והסליחות והמסקנות** שעלינו להפיק הן כדלהלן: א. להיות פחות תובעניים כלפי בני משפחתנו. ב. להחמיא להם ולשבח אותם מעומק הלב על מעשיהם החיוביים.

המשך בעמוד אחרון

בשורה טובה

בסייעתא דשמיא

ניתן להאזין לשיעור בדף היומי ובפרשת השבוע מפי עורך העלון הרב עדו ובר שליט"א במערכת "קול הדף": 02-6400000

נקי הדעת שבידו של

"כמה טוב שבאת"

האורח האחרון ליום זה - כך לפחות חשבה. הרבנית מרים ניגשה אל המטבח, פשפשה בסירים, ומצאה שאריות מרק גריסים שנותרו בתחתיתו של אחד הסירים. מיד חיממה את הסיר, ושפכה לעצמה קערית מרק, למען החיות את נפשה הרעבה. לאורך כל היום לא הצליחה לאכול דבר ממשי.

אך התיישבה אל השולחן, והנה נפתחת דלת הבית. עוד אורח צץ. ניכר עליו שהוא רעב. "כמה טוב שבאת", פנתה אליו הרבנית. "תראה", הצביעה אל השולחן, "בדיוק נשארה כאן צלחת מרק שאף אחד לא אכל. שב, תאכל". הלה לא חשב פעם ושתיים, אלא התיישב לאלתר אל השולחן, וגמע את תכולת הצלחת ברעבתנות. הרבנית כבר אלתרה לעצמה פרוסת לחם יבשה עם מעט גבינה. ודברים אלו, מעשים שבכל יום היו בבית הרב והרבנית.

הגה"צ רבי משה ובר זיע"א מחזיק בידיו את הילד אריה ארליך-ובר שיחי' ואחותו חנה שתחי'

לקט של הדברים הכתובים בגליונות אלה מושמעים בהרחבה בסדרת הקלטות "שמעו ותחי נפשכם" להשיג: 02-5828284 את העלון ניתן לראות בע"ה www.veber.co.il

כאברהם ושרה בשעתם, היה רבינו מחזק את האנשים, והרבנית מחזקת את הנשים וטורחת בהכנת מזון עבור עשרות אורחים מדי שבת, ואף בימות החול. הכל סרים למעונו, מבלי לנקוש בדלת. רבים מחזיקים מפתח ששכפלו לעצמם - נכנסים באישון ליל, פורסים מזרן בחדר האמצעי ופורשים לשנת לילה. מעולם לא ידע רבינו עם מי יסעד בערב, מי ילון בביתו, ומי יתנחל שם עד שיביא לשם מחשב של ממש, ענק כמנהג הימים ההם, ויפתח משם משרד בזעיר אנפין. הבית, בית ציבורי היה לכל דבריו. כל רעב יאכל מפתו של רבינו, כל צמא יפתח את המקרר, וינהג כמנהג בעל הבית.

עד ראייה סיפר כי פעם אחת קרסה הרבנית מרים ע"ה על כסאה, בשעת לילה מאוחרת. ארוך היה היום שחלף, ארוך ומתיש. לאורכו טרחה ובישלה עבור אורחים, אפתה והגישה, שפתה ספלי תה וקפה, הכינה חביתות ובחשה בקדרות. זה עתה יצא מכאן

הדלקת נרות מוצאי שבת

ירושלים: 7.41	תל-אביב: 7.43	ירושלים: 6.29	תל-אביב: 6.44
חיפה: 7.43	באר-שבע: 7.43	חיפה: 6.36	באר-שבע: 6.45
המועדים לפי שעון קיץ	רבינו תם: 8.21		

כל המעוניין לקבל את העלון "שמעו ותחי נפשכם" למייל שלו יפנה לכתובת המייל: haravveber@gmail.com

במדרש רבה (שמות מ"א א') על הפסוק "לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים", וזו לשון המדרש: "אפילו בשעה שאנו עושין את הצדקה, מביטים אנו במעשים שלנו ויש לנו בושת הפנים. אין לנו שעה שאנו באין בזרוע אלא בשעה שאנו מוציאים את מעשרותינו, ובאותה שעה יש לנו בושת פנים. בנוהג שבעולם, אדם נותן שדהו לאריסות, והוא נותן זרע ונותן פעולה והוא חולק עמו בשוה, אבל הקב"ה ישתבח שמו ויתעלה זכרו, אינו כן אלא העולם וכל אשר בו שלו, והוא מוריד גשמים והוא עושה כל דבר. אמר להם הקב"ה:

נושאים בפרשה

והי' כאשר שש וגו' כן ישיש וגו'

מובא במסכת מגילה אמר רבי אלעזר: "הוא אינו שש אבל אחרים משיש דיקא נמי דכתיבי ישיש ולא כתיבי ישוש" עכ"ל. לכאורה קשה לפי הכלל שאמרו רז"ל מגילה דף י' אין והי' אלא לשון שמחה מכיון שהוא אינו שש מדוע כתוב לשון שמחה.

אפשר לומר הכוונה כאן שזו מדה טובה על דרך שפרש רש"י בפרשת בחקתי על הפסוק "והשמתי אני את הארץ". "זו מדה טובה לישראל שלא ימצאו האויבים נחת רוח בארצם" וכו' כמו כן כאן שעל ידי שהגויים ישמחו יהיה זה לטובתנו כמו שאמרו רז"ל במדרש רבא: "ב-ג" מקומות בא הקב"ה להתווכח עם ישראל, כיון שראה הקב"ה ששמחו אמות העולם הפכה להן לטובה" עכ"ל, וכמו שכתוב "בנפול אויבך אל תשמח וגו' והשיב מעליו אפו". אפשר לומר שזהו הענין שהקב"ה בא להתווכח עם ישראל כדי שעל ידי זה שאומות העולם ישמחו לשעה, תצא מזה טובה לישראל כנ"ל, ועל ידי זה יקוים בנו הפסוק "ושמחת עולם על ראשם".

"היום הזה ה' אלקיך מצוד"

פירש רש"י: "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים כאילו בו ביום נצטוית עליהם" וכן לקמן בנוגע לפסוק "הסכת ושמע ישראל היום הזה נהיית לעם לה' אלקיך" פירש רש"י: "בכל יום יהיו בעיניך כאילו היום באת בברית". וכלל גדול הוא זה לקיום התורה והמצוות, שיעשם בזריזות כאילו היום נצטווה. ואם נחשוב כאילו היום הזה הקב"ה כורת עמנו הברית, או אז נקיים המצוות בזריזות גדולה, ולא כמצוות אנשים מלומדה. וזהו שפירש האר"י

לא אמרתי לך שתתן לי אלא אחד מעשרה - מעשר, אחד מחמישים - תרומה, הוי (וזהו) - "לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים". על פי מדרש זה, ניתן כעת להבין מדוע פרשה זו נקראת בשם וידוי, כי כמו שאדם שפל בעיני עצמו בשעה שאומר "חטאתי עויתי פשעתי" בוידוי, כמו כן בשעה שהוא אומר "עשיתי ככל אשר צויתני" הוא מרגיש בשפלותו, היינו שהוא מתבייש במעשיו הטובים שהוא חש שהם לא בערך וביחס נכון לטוב ולשפע שהשם יתברך מעניק לו. מתוך הספר "ירים משה להגה"צ המשפיע הרב משה וובר זיע"א)

ז"ל את הפסוק: "אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל", כלומר שצריך האדם לשמוח בעשיית המצוה וקיומה יותר מרוב כל שמזמין לו הש"ת, והוא שמח בו, ביותר מזה צריך האדם לשמוח במצוה הבאה לידו שיקיימנה. וזהו שאומר הפסוק - אף שעבדת את ד' בקיום המצוות, אבל לא עבדת בשמחה ובטוב לבב, על כן היתה זאת לכם (שלה"ק).

"אינו מובן, מפני מה יהיה העונש המר הזה מחמת חסרון השמחה לבד. אך הענין כמו שכתוב: "כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא" ומחמת זה נמשך העונש, ואף על פי כן אילו היה עובד את ה' בשמחה של מצוה, היה גדול כח שמחה זו שמעורר השמחה למעלה כביכול, והיתה מבטלת הדינים כו' "כי באור פני מלך חיים". מה שאין כן "תחת אשר לא עבדת בשמחה", נמשך העונש על העוונות "אשר אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא". (לקו"ת מבעל התניא פר' תזריע ד"ה שוש אישי).

מצות ביכורים

"כיצד מצות ביכורים? אדם יורד לתוך שדהו ורואה תאנה שבכרה, כורך עליה גמי..." (מס' ביכורים). דברים אלה באים לרמז שהאדם צריך לשבר תאוותיו, כי לב האדם מתאוה לפרי הראשון, בשביל זה כורך עליו גמי, פירוש - יזכור יום המיתה איך היא מונח בקבר ויצמיח עליו גמי ועשב, ואחר שיבוא האדם למדת הכנעה וענוה, אז יראתו ואהבתו תהיה שלימה בעבודת הבורא ית', וזהו לשון "ביכורים" כפשוטו, לשון בישול וגמר הפרי. (נועם אלימלך להרה"ק רבינו אלימלך מליזנסק זי"ע).

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת שרה גולדה קופמן ז"ל בת הרה"ג רבי אלימלך וובר ז"ל לעילוי נשמת הרבנית הצדקנית שהייתה מפורסמת במעשי חסדיה הכבירים - מרת יהודית רובינשטיין ז"ל - נפטרה בו' ניסן תשע"ג

בסיעתא דשמיא
מחידושי העורך שליט"א

שאלות קצרות ותשובות בצידן על הפרשה:

שאלה: מה הקשר בין תחילת פרשתנו לסופה?

תשובה: נצטט את הפסוק הראשון והאחרון ונקבל מייד תשובה לשאלתנו.
פסוק ראשון: "והיה כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלוקיך נותן לך נחלה וירשתה וישבת בה".
פסוק אחרון: "ושמרתם את דברי הברית הזאת ועשיתם אותם למען תשכילו את כל אשר תעשון".

ומכאן מובן איפוא מה הקשר בין ההתחלה לסוף: התחלת הפרשה באה לומר שבזכות הכניסה לארץ יקויים בנו הפסוק שחותם את הפרשה - שניתן יהיה לשמור את דברי הברית ולעשות אותם כראוי".

שאלה: מה הקשר בין הפסוק שמסיים את חלקה הראשון של הפרשה לתחילת חלקה השני?

תשובה: הפסוק שמסיים את החלק הראשון של פרשתנו אומר: "ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' אלוקיך... והפסוק שלאחריו אשר פותח את חלקה השני של פרשתנו הינו: "כי תכלה לעשר את כל מעשר תבואתך בשנה השלישית שנת המעשר ונתת ללוי לגר ליתום ולא אלמנה ואכלו בשעריך ושבועו".

ומכאן מובן שבזכות שניתן ללוי, לגר, ליתום, ולא אלמנה נזכה שיקויים בנו הפסוק שלפני כן - "ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' אלוקיך..."

שאלה: בפסוק י"ג מופיעה רשימה של אנשים שצריכים לתמוך בהם. הסדר שבו הם מופיעים הוא כדלקמן: לוי, גר, יתום ואלמנה. צריך להבין איפוא מדוע הם מופיעים בסדר הזה דוקא?

תשובה: רשימה זו מפרטת עבורנו מהמקרה הקל ועד למקרה הקשה את כל אלה שמחוייבים אנו לתמוך בהם.

הלוי - הוא המקרה הקל, כי מדובר באדם בריא בעל משפחה שיכול היה לפרנס את עצמו ואולם התורה מצווה לתמוך בו בשל מעמדו הרם.
הגר - לעומתו חסר יחוס ונטול משפחה רחבה ולכן המקרה שלו קשה יותר מהלוי ואולם עדיין הוא בריא ויכול גם לפרנס עצמו. למרות זאת מצווה אותנו תורתנו הק' לחוס עליו ולתמוך בו. היתום - הוא מקרה קשה יותר מהשניים הקודמים בשל העובדה שאין לו הורה שדואג לו. ואולם בשלב מסויים הוא יגדל ויוכל לפרנס עצמו. ולמרות זאת, התורה מצווה לפרנסו ללא קשר ליכולותיו וזאת בשל מצבו הרגיש. ולבסוף **האלמנה** - היא המקרה הקשה ביותר וזאת בשל העובדה שהיא תמיד תשאר במצב בו היא נמצאת ללא יכולת לשפר את תנאיה (מלבד אם היא תתחתן בשנית). ולכן מצויים לפרנסה כראוי. ומכאן שהסדר בו הם מופיעים בא לחנך אותנו שנתמוך בארבעת הקטיגוריות הללו, מהקל עד לקשה.

בכי שגרם לישועה - חלק ראשון

הקהל סביב עמד משתומם. שום איש לא ירד לעומק הענין מה לו לרבי ולבכיו של הנער הנוצרי?... אך בעוד כולם עומדים ותמהים, ביקש הרבי מן הסוחר, שימהר אל הילד ויתן לו סכום כסף, שיספיק עבורו להוצאות נסיעה וצידה לדרך. הסוחר - עדיין נרגש מכל הסיפור - אץ למלאות את פקודת הרבי. ה"שיגף" עדיין יושב על האבן וחיכה בקוצר רוח לאיש, שהתעניין בו מקודם, כי הלא מאז הבוקר לא ניגשה אליו שום בריה לשאול אותו לסיבת בכיו...

כ"ק האדמו"ר מצאנז שליט"א.
חסידות שינווה הייתה מענפיה

מצות הרבי.

קשה היה לאתר את הכיוון, ממנו בוקעת הבכיה, ברם הסוחר הביט כה וכה, הקשיב היטב, עד שהגיע לאחת הפינות הנדחות של הרציף.

על גבי אבן יושב נער כבן שתים עשרה, פניו לטות היו בידיו, ומדי פעם התפרצו מפיו יבבות וגניחות. הסוחר הביט בילד שלפניו: שערותיו בהירות, לבושו הדר, עושה רושם, כי הינו בנו של אחד הנוצרים האמידים. תוך כדי בוחנו את הילד הבוכה נזכר הסוחר, כי בפקודת הרבי הגיע הנה, ועליו לברר את סיבת הבכי.

"מדוע הנך בוכה?" - פנה הסוחר רכות אל הילד. הלה התרעד. כה שקוע היה בעצמו, עד שהקול החיצוני הבהילו. הוא הוריד את שתי ידיו מפניו והביט אל הדובר אליו. הסוחר שינה את שאלתו.

כאשר ספקתי את סקרנותי, דילגתי בזריזות לחפש אחר אבי, אך לצערי לא מצאתיו

"אך!" - השיב הילד תוך התייפחות - "הבוקר הגעתי עם אבי לעיירה. היתה צפיפות גדולה ברציף. אבי ירד לפני מן הרכבת בעוד שאני נעצרת קמעא להביט במעשי מנהל הקטר, כאשר ספקתי את סקרנותי, דילגתי בזריזות לחפש אחר אבי, אך לצערי לא מצאתיו... אבא נעלם, כאילו בלעתו האדמה, ואני הנני זר פה, איני יודע לאן לפנות. אילו כסף היה ביד, אזי הייתי קונה כרטיס וחוזר לביתי, ברם אבי לא השאיר בידי מאומה..."

הסוחר הקשיב לסיפורו של ה"שיגף", ולאחר שסיים, ביקש ממנו להמתין מספר דקות. קודם כל רצה לקיים את שליחותו ולספר לרבי את אשר בירר. הוא נדחק בין הנאספים והתייצב שנית לפני הרבי, שם סיפר את כל אשר ראו עיניו ושמעו אזניו.

פירת הרכבת, שנשמעה היטב בישרה את בואה הקרוב, עוררה גלי התרגשות בקרב המון הנאספים ברציף.

לא גדולה הייתה העירה, אך מאוכלסת ביהודים יראים ותמימים, בתלמידי חכמים, בחסידים ובסתם "עמך", העוסקים באומנויות ובמשלחי יד שונים.

ההודעה, כי הרבי יחזקאל משינווה, עומד לבקר בעיירה, נתקבלה בשמחה ובהתרגשות אצל כל התושבים.

הרציף געש והמה מתושבי העיירה, שיצאו בהמוניהם לקראת הרבי משינווה

מבעוד יום סגרו בעלי מלאכה את עסקיהם, סוחרים עזבו את מסחרם, שלא לדבר על חסידי שינווה, שהתלבשו אותו יום בגדי יום טוב ויצאו בריגשה אל רציף הרכבת כדי לקבל פני רבם. הרציף געש והמה מתושבי העיירה, שיצאו בהמוניהם לקראת הרבי משינווה מנער וזקן טף ונשים התאספו כאן לחזות בבואו של הצדיק. כאשר נשמעו צפירות הרכבת, פרצה תרועת שמחה מפי ההמון. עד מהרה נראתה הרכבת המתנוודדת, נוסעת בכבדות על המסילה ונושפת ושוורקת כזקנה באה בימים. הגונחת מרוב מאמץ.

הנה עצרה הרכבת, הכרטיסן פתח לרווחה את הדלת, והקהל הסתער לעבר הרבי. אם כי גדול היה הלחץ מנשוא, הסתדרו שני טורים ישרים לפני הרבי לקבל שלום בסדר ובדרך ארץ. אחד אחד נגשו הנאספים בראש מורכן ובפנים קורנות ליטול שלום.

בין הנדחקים לקבל שלום היה גם אחד הסוחרים שבעיירה. הלה לא נמנה עם חסידי שינווה, אך, כאמור, יצא לקבל את פני הרבי כפי שכל התושבים יצאו לקראתו. כאשר עמד אותו סוחר לפני הצדיק, הישיר בו הרבי את עיניו ואמר: "האם אינך שומע קול בכי, הבוקע מאי שם, מאחת הזויות של הרציף?"

הסוחר הופתע מאוד משאלת הרבי. כה מבלבל היה, שלא חשב אפילו מדוע שואל הרבי שאלה זו אותו דוקא ובכלל לאיזה קול בכי הוא מתכוון. הסוחר חידד את אזניו להקשיב היטב, ולפתע מבעד לכל הרעש והשאון קלטו אזניו יבבות, גניחות וקול בכי קטוע, "גש מיד אל הכיוון, ממנו בוקע הקול וברר את סיבתו!" - ציוה הרבי. הסוחר, מופתע עדיין, ואינו מביין, פילס לו מיד דרך בתוך הקהל הנדחק כדי לקיים את

הסוחר התקרב אל הנער, ובידיו החזיק כריכים ובקבוק משקה. פני הנער אורו. בביישנות נטל את המזונות מיד הסוחר... "תודה לך! תודה לך!" - מלמל - "משעות הבוקר המוקדמות עדיין לא בא שום אוכל לפי אמנם רעב אני וצמא לאין שיעור..." "היכן הנך מתגורר?" שאל הסוחר את הילד. הלה נקב בשם עירו. הסוחר לא התמהמה וניגש לקנות כרטיס נסיעה למקום יעדו של הילד.

רק כאשר ראה אותו ישוב שליו ושבע רצון ברכבת המתאימה, ובידו צרור כסף קטן "לכל צרה שלא תבוא", נפרד ממנו הסוחר והלך לדרכו, בעוד שה"שיגף" מחייך אליו בחלפו את טור שיניו המבריקות ובנפנפו לעברו בידיו לשלום בחיבה ובשמחה...

*

חלפו חודשים מספר. הצבא האוסטרי זקוק היה למעילי חורף עבור החיילים.

הסוחר שלנו, שידע כי בעסקים עם הצבא אפשר להרוויח יפה יפה מה עוד שמדי פעם הציע את עצמו לספק לצבא את הצטרכויותיו, החליט להציע את מועמדותו במכרז על המעילים. הצעתו הייתה הזולה ביותר והתקבלה על לבו של המפקד.

הסוחר היהודי רבי יעקב, הוזמן למשרדו של המפקד, ושם נערך החוזה בין שני הצדדים. במסמך צויין מספר המעילים, צבעם ומדותיהם השונות. שני הצדדים חתמו על המסמך, ורבי יעקב אץ לדרכו להתחיל בעבודה.

ראשית כל בא הסוחר בדברים עם סוחריו בדים, ולאחר שבחר בבד המתאים, פנה לדבר עם חייטים מעולים, העושים מלאכתם באמונה.

לאחר שרבי יעקב סיכם את סכום הוצאות קניית הבד בנוסף לדמי עמלת החייטים התברר לו לתדהמתו, כי נפל לעיסקה לא טובה. לא רק

המשך בעמוד הבא

שלא ירוויח אפילו אגורה שחוקה, אלא שיהא עליו להוסיף עבור המעילים את כל רכשו, שצבר במשך שנים רבות... זאת אומרת להתרושש כליל...

איך זה קרה, שכה נפל בפח? מדוע מיהר כל כך להציע את הצעתו הזולה? כמה טיפש היה, כשחשב שמישהו אחר יחטוף לו את העסק מבין ידיו, ו"האוצר" ישמט מבין אצבעותיו! הנה אסון זה הביא על עצמו בפזיזותו ובחוסר בטחונו בה' יתברך, כי כל מה שמוקצב עבור האדם, אין אדם אחר זולתו יכול לנגוע בו... זיעה קרה שטפה את גופו. אולי לנסות לקנות בד אחר, יותר פשוט?... לפנות אל חייטים זולים יותר?... שטויות! הצבא האוסטרי, צבא הקיסר, לבוש בגדים טובים...

המפקדים מבינים היטב בבד טוב ובעבודה מדויקת. עלול הוא לשלם ביוקר, אם ינסה לגרוע מן הטיב... אך מה עושים בכל זאת??...

החייט הראשי, שראה בעצבונו של הספק, בא לקראתו בהצעה: לפי דעתי העסק אינו אבוד לגמרי, אפשר לקצר מעט באורך המעיל, ובכך ירוויח מעט; ודאי שלא ירוויח על ידי כך הון, ברם על ידי כך לפחות לא יפסיד...

שמע רבי יעקב את דברי החייט, וברוב ייאושו הסכים לדעתו. בשברון לבב הלך לקנות את הבד והורה להעבירו לחייטים, זהו מה שנקרא לטחון מים – הרהר הסוחר בעצבות, והלך לרחרח אחרי עסקות מוצלחות יותר. כעבור שבועות מספר הושלמו המעילים, בראש מורד יצא רבי יעקב עם מטענו לשלחו אל המפקדה הצבאית.

עברו ימים ספורים, והנה מגיע מכתב בחותמת המלכות לביתו של יעקב. בלב רועד פותח הסוחר את המכתב. ליבו מנבא לא טובות.

במילים רשמיות נוקשות הודיעו לרבי יעקב, כי היות ומעל בעסקה בספקו לצבא מעילים שלא לפי המידה שהוזמנה אצלו, עתיד הוא לעמוד בקרוב למשפט, בו יתן את הדין על גזילת רכוש הצבא המלכותי.

פיק ברכים אחזו לרבי יעקב. עיניו חשכו. אובד עצות עמד בוהה בחללו של החדר, כאשר לפתע שמע קול פנימי זועק בקרבו: קום ברח! שמע! עומדים לאסרך כל רגע!

הסוחר יצא בחפזה את הבית. הוא רץ לרציף במטרה לברוח מהר ככל האפשר מן העיירה – אך לאן יברח?? "רבונו של עולם!" – דובב רבי יעקב בשפתים חרבות – הוציאני מן המיצר!"

סע לשינווה – פילחה בו מחשבה – הצדיק רבי יחזקאל עוזר לכל הפונים אליו. רבי יעקב מיהר לקנות כרטיס לרכבת, הנוסעת לשינווה. רבע שעה צריך היה לחכות רבע שעה, שדמתה בעיניו לנצח.

"מדוע כה רטוב כרטיסך?" – שאל הכרטיסן את רבי יעקב. רבי יעקב התגמגם. מה יספר לו? כי ידיו רועדות ומזיעות מרוב פחד, חיל ורעדה?

הודו לה' כי טוב! הרכבת יצאה כבר לדרכה! הוא בלש בעיניו בכל הזויות, כדי להשקיט את דמיונו המגורה והמפוחד, בו צייר לו בלשים ושוטרים, המתחבאים בפניה אי שם באחד הקרונות, ואשר אחד מהם יוצא לפתע לשים אזיקים על ידיו... כאשר הגיע רבי יעקב לשינווה, כבר היתה השעה מאוחרת למדי. על אף עייפותו מן המאמץ והמתח הלא רגילים, מיהר רבי יעקב לביתו של הרבי. אולם הקבלה כבר ריקן היה, בשעה זו כבר לא באו אנשים להטריד את הרבי. רבי יעקב דפק על הדלת, שנקרתה

להחמיא לשבח ולעודד המשך מעמוד ראשון

לא מגיע דבר וחצי דבר וכפי שמורי ורבי הגה"צ המשפיע רבי משה וובר זיע"א היה נוהג לומר: "בורא עולם הכין עבורנו עולם מלא בכל טוב מבלי שאנו נשקיע בו דבר".

רצו וברו אלוף

ומעניין זה נלמד קל וחומר גדול בעבודת ה': אם לבשר ודם אנו מחוייבים להודות מעומק הלב, קל וחומר וכן בנו של קל וחומר כמה עלינו להודות לבורא עולם על כך שהוא מעניק לנו אך ורק מתנות חיים שהרי לנו

הודעה חשובה

המעוניינים להגיע לקבלת הקהל של הרב עדו ובר שליט"א תלמידו של הגה"צ רבי משה ובר זיע"א בכדי להיוועץ בענייני מציאת הזיווג, שלום בית, חינוך ילדים ופרנסה על פי תאריך לידתם ושמותיהם,

יתקשרו לטל. 02-5828284

תיקון החיד"א להצלחה, רפואה, פרנסה ומציאת הזיווג - טל' 02-5828284

לפניו. יצא אליו הגבאי והביט בו ברחמנות – יהודי כה רצוף ושובר שעיגולים שחורים מקיפים את עיניו ועיניו מרטטות. שאל הגבאי את הסוחר למבוקשו, והלה תחת להשיב תשובה פרץ בבכי. הבין הגבאי, כי בצרה גדולה האיש והחל להרגיעו: "אסור ליהודי לאבד את בטחונו אף לרגע!"

מיד כששמע הגבאי את פרטי מצוקתו של רבי יעקב, הכניסו לרבי. המשך בשבוע הבא

בשורה משמחת ומרנינה

הספר שמובטח שבסייעתא דשמיא יביא ברכה ושמירה לכל בית בישראל

לקראת הימים הבאים עלינו לטובה, חובה וזכות להביא לכל בית בישראל

את הספר "ירים משה"

על התורה, על פרקי אבות ועל המועדים של הגה"צ המשפיע

רבי משה וובר ז"ע

אשר בו שזורים סיפורים מדהימים ומרתקים בליווי תמונות מרהיבות עין

ניתן בעז"ה לרכוש את הספר בחנויות הספרים המוכרות וגם בטל. 058-5828284

הדיסק שישנה בעזרת ה' יתברך את חייכם לטובה.

בימים אלה יצא לאור הדיסק "שמעו ותחי נפשכם" על המשנה חומשי תורה בליווי נעימות חסידיית מפורסמות.

המלקט: המשפיע הגה"צ רבי משה ובר זיע"א. העורך והמגיש: תלמידו כבנו הרב עדו ובר שליט"א

ניתן להשיג דיסק זה במחיר סימלי ברשת חנויות גל-פז.

עלון זה יוצא לאור לזכרו של נסים בן נוריה נסים ז"ל – נלב"ע כ"ח באדר תשע"ח

